

[L. D. Rasmussen.]

hedder det i Straffelovens § 59. Jeg har imidlertid den Formodning, at denne Bestemmelse ikke virker helt tilfredsstillende, uagtet den skulde synes klar nok, og Retten har Adgang til at kunne faa Oplysning om de paagældendes økonomiske Forhold.

Min Formodning om, at den nugældende Ordning ikke er tilfredsstillende, støttes i høj Grad af den højtærede Ministers Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, hvor der (Tillæg A. 1927—28 Sp. 5351) findes følgende Udtalelse:

„Om end man er enig i, at en Reorganisation af Bødestrafpen er tiltrængt, saaledes at den ved i højere Grad, end det nu er Tilfældet, at afpasses efter den dømtes økonomiske Evne kan blive mere effektiv, og i nogen Grad træde i Stedet for de ganske korte Frihedsstraffe“ — her kommer Betænkeligheden — „nærer man dog Tvivl om, at Dagsbodsystemet vil kunne gennemføres paa en praktisk tilfredsstillende Maade.“

Men den højtærede Minister anfører intet om, hvorfor Systemet ikke vil kunne gennemføres paa en praktisk tilfredsstillende Maade. Jeg har i hvert Fald ikke set noget saadant. Det er mig klart, at vi her i Livet træffer saa uhyre mange Ting, som tager sig meget vanskelige ud, i Særdeleshed set paa Afstand. Det viser sig som oftest, at naar man kommer nærmere til, er det slet ikke saa besværligt, som det har taget sig ud, og med en god Villie overvindes disse Vanskeligheder ganske sikkert ogsaa. En rationel Løsning, hvorved der rammes lige haardt, kan nok være Ulejligheden værd, og den højtærede Minister er jo ogsaa enig med mig i, at den nuværende Ordning ikke er rationel, saa vi maa søge at skabe en anden.

§ 57 i Lovforslaget af 1924 fastsatte altsaa, at der gennemføres et Dagsbodsystem. Dagsbodens Størrelse retter sig efter den skyldiges økonomiske Forhold og de fundamentale Oplysninger herom kan skaffes hos de stedlige Ligningsmyndigheder. Hvis en Arbejder med 2 000 Kr. i Indtægt og en Grosserer med 10 000 Kr. har gjort sig skyldige i samme Forseelse, vil Antallet af Dagsbøder blive ens, men Størrelsen af disse forskellig, saa at Straffen bliver nogenlunde lige følelig. Netop dette bør tilstræbes, og det er min bestemte Tro, at denne Lighed sikrest skabes gennem Dagsbodsystemet. Handlingernes mere eller mindre strafbare Karakter afspejler sig i Antallet af Dagsbøder.

For i størst mulig Grad at faa Bøderne

betalt i Stedet for, at Afsoning finder Sted, er der i § 55 Adgang til Lempelse ved Betalingen. Der kan gives en Betalingsfrist af indtil 3 Maaned, ligesom der kan indrømmes afdragsvis Betaling. Af Hensyn til Betalingen af de meget store Bøder kunde jeg ønske Ordene fra Lovforslaget af 1924 „mod eller uden Sikkerhedsstillelse“ genindført. Landet ligger jo saaledes, at er en Mand blevet idømt en meget stor Bøde, har han ogsaa en betydelig Indtægt eller Formue og har derfor Betingelser for at kunne rejse ud af Landet og derved unddrage sig Betalingen af Bøden; men fattig Per Erik, som faar en tilsvarende for ham tyngende Bøde, kan ingen Steder løbe hen, og som Følge deraf virker Bestemmelsen ikke ens i disse Tilfælde, og man maa jo erindre, at Retten har frie Hænder til at kræve Sikkerhed eller undlade det, alt som den finder det formaalstjenligt.

Med Hensyn til § 65 foretrækker jeg Affattelsen i Lovforslaget af 1924. Jeg ønsker ikke at være med til den skærpene Tendens overfor Forbrydelser i Straffelovens Forstand, der er en Følge af Fattigdom, Sult og Blændighed. Jeg ved ikke, har den højtærede Minister prøvet at betle? Jeg kan erfaringsmæssigt forsikre, at det at betle, at bede et helt fremmed Menneske om et Stykke Brød eller en Skilling, er i sig selv en streng Straf for at være fattig og sulten.

Og hvad er egentlig Løsgænger? Hvor er Grænsen? Er det Løsgænger, naar den farende Svend vandrer Landet rundt for at søge Beskæftigelse i Stedet for at blive liggende fast paa det Sted, hvor han tilfældigvis er blevet arbejdsløs, og hvor han ved sin fuldstændige Lediggang er i Fare for at forsumpe? Thi vel ved jeg, at Landevejen sluger sine Ofre, men jeg tror, at Lediggang i en By næsten rummer større Farer.

Er nu den farende Svend at betragte som Løsgænger, selv om han gennem lange Tider slider Landevejene? Han staaer i de fleste Tilfælde i sin Arbejdsløshedskasse, der yder Understøttelse paa Rejsen. Jeg vil derfor gaa ud fra, men vil gerne høre den højtærede Ministers Udtalelse derom, at den farende Svend, som beviser, at han er Medlem af en Arbejdsløshedskasse, ikke betragtes som Løsgænger, en Opfattelse, der for ca. 40 Aar siden var gældende i det tyske Rige, men jeg har truffet forskellige Steder her i Danmark, hvor det i alt Fald for nogle Aar siden endnu ikke var blevet fastslaaet.

I § 68, der angaar Betingelserne for at blive dømt til at tages i Sikkerhedsforvaring,